

regenkilte, in dezen nieuwen stadsuitleg; niemand kwam hij tegen, en ook brandden er nog geen lantarens; eenmaal, in de spokige schaduwen, was hij bijna gestruikeld. Toch hield hij ze nog vast, in zijn droomende hoofd, die hoop en vreugdeverwachting, dat blije en opgehevene; in een lichte opwinding bleef het bestendig.

Doch plotseling schrok hij, stond stil, verward een oogenblik, trachtte vergeefs zich rekenschap te geven: inkijkend een donkere portiek, onder 't mijmerend voorbijloopen, had hij iets vreemds gezien daar, een zwarte schim, die scheen in-een te zinken; de vaag lugubere herinnering joeg een huiver door zijn lichaam. Op zijn schreden terugkeerend ontwaarde hij iets als een donker pak kleeren, dat neergegoot in dien portiekhoeck lag. Maar zijn oogen gewenden aan de duisternis en onderscheidde nu: een in grauwe lappen en lompen gedoken oude-vrouwenfiguurtje, dat daar inééngezakt moest zijn. Hoogland bukte zich en stak een hand uit, greep in vochtig-broeiende lappen, betastte de schonken van een fijnen schouder. „Héhé, kom moedertje, wat scheelt er aan?” Hij kreeg geen antwoord, meende nu ook te onderkennen de vormen van een vaal-oud frommelgezichtje, waarin de oogegaten dof en donker lagen, gesloten.... slapend of bewusteloos, zoo niet.... god-nog-toe! Kille druppels lekten op zijn hand neer, van zijn hoed zeker; hij moest ook haar nog natter maken zoo; een windvlaag sloeg gierend naar binnen — wat te doen? Hulp vragen, hier in huis? Er schemerde geligs van licht door het matglazen deurvenstertje. Huib schelde aan, stak zijn hand dan opnieuw langs den rug van het oude vrouwtje, dat tegen de deur lag; hij lichtte haar lijfje daar wat van af; 't woog bijna niet meer, leek nog enkel wat beenige hardheid in natte lappen. Na een paar minuten van gespannen wachten ging de deur open, en Huib, uit zijn gebukte houding moeilijk opkijkend, zag in schemerschijn van de gang een oudachtig dame-figuurtje, dat schrikkend achteruit stommelde. „Hemel! Wat 's dat?” Een beweging had ze gemaakt alsof ze de voordeur weer dicht wou slaan.

„Schrikt u niet, mevrouw! Hier voorbijkomend zag ik dit ouwe menschje in uw portiek liggen.... bewusteloos blijkbaar.... Ik wist niet beter te doen dan aan te schellen. Kent u haar misschien?”

„Wat zegt u?” De met mevrouw aangesprokene, een zwartig sjaaltje om, dat ze aan den halskuil vastkneep, trad wat naderbij. „Gevallen? 't Is zonde toch! 'k Zie niks-niemendal.... Wacht u's effe, dan zal ik een kaars halen.”

Huib, ondersteunend het zwakke vrouwenlijfje, tilde het nu bijkans geheel op, en tegen zich aan. Pfoe! Een muf luchtje! Wat een avontuur in-eens. En die vlogen intusschen — rang, ráng, toe maar! Een kaars kon hier zeker niet aanblijven. Zou hij 't arme oude menschje nu maar